

ایران چاپ

■ حساب دخل و خرج مردم کرمان

روزنامه «پیام ما» چاپ کرمان در گزارشی با مبنای قرار دادن مستندات مرکز آمار ایران نوشت: «کرمانی‌ها کم‌درآمدترین مردم ایران»:

در این گزارش می‌خوانیم: درآمد خانوارهای شهری کرمانی اگرچه در سال ۹۴ از هزینه‌ای که کردند بیشتر بوده، اما کرمانی‌ها از ۲۹ استان دیگر درآمد به مراتب کمتری داشتند. در گزارشی که اخیراً مرکز آمار ایران از درآمد و هزینه خانوارهای شهری منتشر کرده، این دو فاکتور به تفکیک استان‌های مختلف کشور آمده است. براساس این گزارش، متوسط درآمد خانواده‌های کرمانی در سال ۲۰۰۹۴ میلیون و ۱۰۰ هزار تومان (ماهی یک میلیون و ۶۵۰ هزار) بوده است. متوسط هزینه خانواده‌های کرمانی در سال ۹۴ هم ۱۵ میلیون و ۶۰۰ هزار تومان (ماهی یک میلیون و ۳۰۰ هزار) بوده که هردوی این رقم‌ها از متوسط کشوری کمتر است، اگرچه میزان درآمد و هزینه خانواده‌های کرمانی در سال ۹۴ نسبت به سال ۹۳ به ترتیب ۷۰ و ۱۵٫۲ درصد افزایش داشته است.

... شاید باورتان نشود که زمانی درآمد خانوارهای شهری کرمانی از درآمد خانوارهای مشهدی و تبریزی بیشتر بود. سال ۸۶ هر خانواده کرمانی با ۶ میلیون و ۵۰۰ هزار تومان از خانواده‌های استان‌های لرستان، گلستان، کرمانشاه، کردستان، قم، سیستان و بلوچستان، سمنان، خراسان شمالی، خراسان رضوی، خراسان جنوبی، چهارمحال و بختیاری و آذربایجان شرقی درآمد بیشتری داشت. سال ۸۹ تنها استان‌های خراسان جنوبی، زنجان و سیستان و بلوچستان وضع بدتری از نظر متوسط درآمد سالانه هر خانواده داشتند. سال ۹۰ هم این سه استان همراه با آذربایجان شرقی وضع بدتری از کرمان داشتند اما از سال ۹۱ تا ۹۴، کرمان و ایلام برای آخر شدن از نظر وضع درآمد رقابت داشته‌اند. به‌طوری‌که در سال‌های ۹۲ و ۹۳ کرمان آخربود و در سال‌های ۹۱ و ۹۲ فقط ایلام از کرمان وضع بدتری داشت.

■ الهی را هانتا به بیمارستان نینفد!

این دعایی است که «سرخاب»، روزنامه منطقه‌ای شمال غرب کشور در عنوان یادداشت صفحه اول خود برای خوانندگانش می‌کند. این روزنامه با این مقدمه که «زمانی که یک نفر از خانواده‌ای بیمار می‌شود قریب به اتفاق اعضای خانواده به فراخور دوری و نزدیکی به بیمار درگیر شده و نگرانی‌های متعددی مربوط به تشخیص بیماری، تهیه دارو، رادیولوژی، سونوگرافی و... که هر یک به نوبه خود طرح خاص خود را دارند گریبانگیرشان می‌شود» به شرح مشکلات یک بیمار و ماجرای بستری ۷ روزه او در بیمارستان امام رضا(ع) به‌عنوان بزرگترین مرکز آموزش – درمانی در شمال غربی کشور می‌پردازد:

بیمار ۸۸ ساله است، فاقد هرگونه حرکت، مبتلا به آلزایمر با سابقه سکنه مغزی. در روز بستری شدن یکی از هم‌راهان بیمار که متخصص یکی از رشته‌های پزشکی است (به دیگر مناصب و مسئولیت‌های ایشان اشاره نمی‌کنم) متوجه می‌شود که پرستار بخش در هنگام گرفتن نوار قلبی مرتکب اشتباه در محل قرار دادن سیم‌های دستگاه شده است. پرستار مذکور با وجود تذکر و یادآوری پزشک همراه به ۱۳ سال سابقه خود استناد کرده و تحت هیچ شرایطی زیر بار اشتباه خود نمی‌نهد. وجود فقط یک دستگاه نالت فرنگی در بخش و استفاده تمام بیماران از آن که متأسفانه مسبب شرایطی کاملاً غیربهداشتی اتاق می‌شد.

نود شارژ واحد ضد عفونی‌کننده کنار در اتاق‌ها با وجود تذکر هم‌راهان بیمار طی ۷ روزه البته مابلوه‌های نصب شده بر دیوارهای بخش و تمام اتاق‌ها در خصوص اهمیت شستن دست‌ها در محیط بیمارستان هشدار می‌دادند که به نظر می‌رسد کافی باشد ونیازی به محلول ضد عفونی‌کننده نباشد! روز سه‌شنبه مورخ ۱۳۰۳ آبان شب با همراه بیمار تماس تلفنی برقرار می‌شود مبنی بر مراجعه به بیمارستان برای پر کردن فرم رضایت نامه جهت انجام عمل جراحی ساده (بیرون آوردن فتری از بدن بیمار) وقتی معترض شدم که چرا این ساعت از شب من را به بیمارستان کشانده‌اند وقتی از صبح دیگر فرزندان بیمار به‌عنوان همراه در بخش حضور داشتند، جوابی که شنیدم قابل تأمل بود: «اگر ناراحت هستید بیمارانتان را در بیمارستان شخصی بستری می‌کردید!»

■ نسخه‌پیچی‌های سطحی، بدون فوت وقت!

روزنامه «شهرآر» چاپ مشهد نیز در مطلبی با عنوان «نسخه‌پیچی‌های سطحی، بدون فوت وقت!»؛ گلوگاه خطاهای پزشکی در مراکز درمانی مشهد را بررسی کرده است:

... در شهری زندگی می‌کنیم که متوسط، روزانه ۱۰۰ هزار نفر با پزشک یا کادر درمانی آن ارتباط دارند، ۱۰۰هزار نفر سفر روزانه مردم مشهد فقط به مراکز درمانی! این اطلاع درمان از دو وجه قابل رسیدگی است: یک وجه منفعت درمانی است برای پزشکان و بخش دیگر تحمیل هزینه‌های سرسام‌آور ناشی از نظام سلامت بر پیکر بوجه کل سالانه کشور. و رشکشنجی دولت بواسطه هزینه‌های سرسام‌آور تحمیلی بر نظام سلامت کشور ناشی از چیست؟ مگر جز نبود نظارت کافی و تعیین مکانیسم معین و دقیق و قابل اندازه‌گیری برای نسخ پزشکان بوده؟

...یکی از وجوه بارز پزشکان حاذق «شم پزشکی» آنان است. آنچه بیمار را متمایز از هرگونه تجویزهای خودخواسته و تجربی و امثالهم می‌کند بی شک همین است. شمم پزشکی به «کشف تخصصی بیماری» می‌انجامد. در زمانه‌ای که هر نوع بیماری و مرض ناشناخته، ناشی از عوامل باریط و بی‌ربط، بدن و جسم نحیف و ضعیف اشرف مخلوقات را در چنبره خود گرفته، چطور جامعه پزشکی در کمتر از ۲ دقیقه به کشف قطعی بیماری و نسخه‌پیچی آنی و نبود پاسخگویی بعد از آن می‌پردازد؟ در مواردی که هنوز بیمار توضیحاتش تمام نشده، پزشک نسخه پیچیده شده را دست بیمار می‌دهد. بیماری که نگران سلامتی‌اش است و پزشک نگران اینکه بتواند رسیدگی به تمام بیماران مراجعه‌کننده را در طول چند ساعت، تمام کند!

چرا این جور در جامعه ایجاد شده که طبابت جایش را با تجارت عوض کرده است؟ با پزشکی حاذق صحبت می‌کردم که معتقد بود زمانه عوض شده است و دیگر، پزشکان به روح حاکم بر روابط میان انسان‌ها توجه کافی نمی‌کنند و او را موجودی پول‌ساز برای خود می‌بینند. شاید وقتی این گزاره را در کنار تلاش وصف‌ناشدنی پزشکان برای وزیرت نفر بعدی بگذاریم، این حرف برایمان قدری هضم شود. نگارنده معتقد است ما در ثبت تعداد ویزیت‌های روزانه پزشکان هم رکورد می‌زیم، غافل از اینکه ثبت رکورد خوب است، اما نه هر رکوردی! این حجم ویزیت روزانه برای حاذق ترین افراد، در حد خطا و احتمال اشتباه را چه در تشخیص، چه در نسخه و دارو... افزایش می‌دهد.

عکس: انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران

انجمن صنفی روزنامه نگاران استان تهران فعالیت خود را آغاز می‌کند

گامی نو با تکیه بر تجربه‌های گذشته

فرنان قلع‌دار

اواسط مرداد ۸۸ بود که دفتر انجمن صنفی روزنامه نگاران ایران با حکم دادستان وقت پلمب و فعالیت این انجمن متوقف شد. در حالی که عده‌ای مدعی بودند انجمن مورد نظر برای همیشه منحل شده است، اواخر سال ۹۲ علی جنتی – وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی وقت– از رفع مشکل انجمن صنفی روزنامه‌نگاران ایران برای ادامه فعالیت خبر داد و اظهار داشت این انجمن که با شکایات وزارت اطلاعات کشور بسته شده بود در صورت پس گرفتن شکایت منع قانونی برای فعالیت ندارد. اما از همان زمان تاکنون با وجود تلاش مدیران و مسئولان و اعضای انجمن برای شروع فعالیت دوباره، همه راه‌ها به بن‌بست رسید. تا اینکه در شرایطی که فقط چند ماه به پایان ریاست جمهوری دکتر روحانی باقی مانده است و حل مشکل انجمن صنفی روزنامه نگاران نیز یکی از وعده‌های انتخاباتی ایشان بود، علی جنتی اعلام کرد: «انجمن صنفی روزنامه نگاران با شرایط سابق ادامه کار نخواهد داد ولی پیرو تقاضنامه‌ای که وزارت ارشاد با وزارت کار منعقد کرده این تشکل صنفی در شکل جدید و استانی در تمامی استان‌ها فعالیت خواهد کرد.» بدین ترتیب عده‌ای از پیشگسوتان و دست اندرکاران این صنف فرصت را غنیمت شمرده و تدارک راه‌اندازی انجمن صنفی روزنامه نگاران استان تهران را آغاز کردند.

هر چند این اتفاق موافقان و مخالفان فراوانی داشت و عده‌ای از همین صنف به مخالفت‌های جدی و حتی دشمنی‌های پیدا و پنهان برخاستند اما سرانجام یخستین مجمع عمومی این انجمن در روز پنجشنبه دوم دی برگزار شد و ۷ نفر به‌عنوان اعضای هیأت مدیره اصلی و ۳ عضو علی البدل انتخاب شدند و بدین ترتیب انجمن وارد مرحله اجرایی کار شد. به گفته مسئولان انجمن تاکنون حدود ۷۰۰ روزنامه نگار و عکاس و مدیر هنری در این انجمن ثبت‌نام کرده‌اند.

علی کدخدازاده- نایب رئیس مجمع عمومی انجمن- درباره روند شکل‌گیری انجمن صنفی روزنامه‌نگاران استان تهران به «ایران» می‌گوید: «مشکلات زیادی پیش روی راه‌اندازی این انجمن بود از جمله اینکه گروهی فکری می‌کردند تأسیس این انجمن دهن کجی به انجمن صنفی روزنامه نگاران ایران باشد به همین خاطر مخالفت‌هایی از گوشه و کنار به شکل‌های مختلف ابراز شد. از سوی دیگر عده‌ای می‌گفتند شاید این انجمن ساخته دست دولت یا وزارتخانه‌ای باشد و ما مجبور بودیم برای رفع این سوءتفاهم‌ها به دوستان توضیح دهیم که ما یک چارچوب فکری، اخلاقی، حرفه‌ای داریم و در جهت آن حرکت و فعالیت می‌کنیم. بی‌تردید وقتی کار ای انجام می‌شود عده‌ای از آن منتفع و عده‌ای دیگر منتفع نمی‌شوند. اما موضوع اصلی برای ما این است که انجمنی مستقل داشته باشیم، سرانجام نیز با وجود تمام مخالفت‌ها و مشکلات به این نتیجه رسیدیم که این انجمن را راه‌اندازی کنیم و در یک کلام مثل هر انجمنی می‌خواهیم در چارچوب منافع صنف عمل کنیم.»

کدخدازاده در ادامه می‌گوید: برای تأسیس این انجمن مجموعه‌ای از روزنامه نگاران دعوت شدند و ما برای این دعوت فقط یک ملاک داشتیم اینکه سه نسل از روزنامه نگاران در آن باشند. روزنامه نگاران تازه کار، میانه کارها و قدیمی‌ها که بالای ۱۵ سال سابقه کار داشتند. در روز جلسه برای انتخاب اعضای هیأت مؤسس انجمن ۵۳ نفر اعلام حضور کردند و مجموعه‌ای شدند که تصمیم گرفتند انجمن را تأسیس کنند. البته از این میان سه نفر که شامل بنده، داوود محمدی و شهریار ششم مستوفی بود به‌عنوان هیأت مؤسس انتخاب شدیم تا کارهای اجرایی را انجام دهیم. مهم‌ترین بخش کار نیز تدوین اساسنامه بود. چرا که ما تجربه اساسنامه‌ای انجمن صنفی روزنامه‌نگاران ایران را داشتیم که مسأله تعداد افراد شرکت‌کننده در مجمع عمومی و به حد نصاب رسیدن اعضا برایمان بسیار مهم بود. البته وزارت کار خدش یک اساسنامه تیب دارد که بخشی از آن قانون است و نمی‌توان تغییری در آن ایجاد کرد اما برخی مواد اساسنامه هم پیشنهادی

در جلسه مجمع حاضر شدند و جلسه رسمیت یافت. در این جلسه اساسنامه تصویب و سپس انتخاب هیأت مدیره

مستوفی روند ادامه کار برای اینکه انجمن صنفی روزنامه نگاران استان تهران وارد فاز اجرایی شود را صدور اعتبار نامه هیأت مدیره و تأیید اساسنامه از سوی وزارت کار، ثبت انجمن به‌عنوان یک شرکت غیر تجاری در اداره ثبت شرکت‌ها همچنین انتشار آگهی تأسیس در روزنامه رسمی دانست و گفت: از این مرحله به بعد بر اساس اساسنامه و آیین‌نامه‌ای که هیأت مدیره برای عضوگیری می‌نویسد همکاران می‌توانند در انجمن عضو شوند.

■ اهداف و اولویت‌ها

بهروز گرانپایه- رئیس هیأت مدیره انجمن- درباره اهداف این انجمن به «ایران» می‌گوید: اهداف انجمن همان وظایف ذاتی تشکل‌های صنفی در کشور یعنی پیگیری سه محور اصلی بیمه و معیشت روزنامه نگاران، امنیت شغلی و سوم هویت روزنامه نگاران است.

روزنامه نگاران ایران و البته بسیاری از اعضای فعال آن نیز در این انجمن حضور دارند و همین موضوع امکان انتقال تجربه را بخوبی فراهم می‌کند. از طرفی راه ارتباط با سایر پیشگسوتان که از اعضای انجمن روزنامه نگاران ایران بودند و از نظر حقوقی و صنفی تجربیات خوبی داشتند بسته نیست و از تجربیات آنها حتماً استفاده خواهیم کرد.»

■ سیاست‌را پشت در بگذارد

دکتر بهروز بهزادی- رئیس شورای سیاست‌گذاری و جانشین مدیر مسئول روزنامه اعتماد- با تأکید بر اینکه در انجمن‌های صنفی باید سیاست را پشت در گذاشت و تمایلات صنفی را با خود به داخل انجمن برتر، می‌گوید: وقتی می‌گوییم انجمن صنفی، به قول قدیمی‌ها معنا در کلام مستتر است. انجمن صنفی یعنی جایی که در آن کار صنفی انجام می‌شود. کسی که می‌خواهد کار سیاسی کند باید به عضویت احزاب سیاسی دربیاید نه انجمن صنفی. وی در ادامه می‌افزاید: انجمن صنفی

انجمن قبلی راضی شده بودند که همان انجمن را بدون کار سیاسی ادامه دهند اما پذیرفته نشد و متأسفانه حاکمیتی که نتواند کار یک انجمن صنفی را تحمل کند من نگرانم که نتواند انجمن صنفی‌های دیگر را هم تحمل کند.

البته همه باید این را بپذیریم که سیاسی شدن یک انجمن صنفی هم حاکمیت را حساس می‌کند هم اختلاف درون صنفی پیش می‌آورد. همه می‌دانیم که الان دو جناح سیاسی در کشور فعال است. اگر چند روزنامه نگار از این دو طیف در یک جا کنار هم قرار بگیرند به طور قطع از همان آغاز اختلاف وجود دارد اما اگر نگاه یک انجمن، صنفی باشد و انتخاب مدیریت نیز بدرستی انجام شده باشد یعنی فقط کسانی که صنفی فکر می‌کنند در مدیریت قرار بگیرند به اعضا یاد می‌دهد که سیاست را پشت در بگذارد و تمایلات صنفی را بالا بیاورد.

■ یک انجمن صنفی متفاوت

یک روزنامه نگار و مدرس روزنامه نگاری هم به دلایلی مایل به انتشار نامش

گرانپایه: نبود یک صنف و مرجع برای دفاع از حقوق روزنامه نگاران که خودشان همواره پیگیر احقاق حقوق اصناف جامعه و منعکس‌کننده وقایع و رویدادهای کشور هستند امری ناپسند محسوب می‌شد.

کدخدازاده: برای تأسیس این انجمن مجموعه‌ای از روزنامه نگاران دعوت شدند و ما برای این دعوت فقط یک ملاک داشتیم اینکه سه نسل از روزنامه نگاران در آن باشند. روزنامه نگاران تازه کار، میانه کارها و قدیمی‌ها که بالای ۱۵ سال سابقه کار داشتند.

ششم مستوفی: اساسنامه با در نظر گرفتن اولویت حفظ و دفاع حد اکثری از حقوق صنفی و با استفاده از تجربیات انجمن‌های قبلی و حقوق‌دانان و استادان روزنامه نگاری و جلسه‌های متعدد با کارشناسان وزارت کار تدوین شد.

بهزادی: انجمن صنفی یعنی جایی که در آن کار صنفی انجام می‌شود. کسی که می‌خواهد کار سیاسی کند باید به عضویت احزاب سیاسی دربیاید نه انجمن صنفی.

یک روزنامه نگار: روزنامه نگاری تخصص است پس اشکالی ندارد اگر انجمن‌های صنفی بر اساس موضوع تخصصی داشته باشیم. این انجمن‌ها می‌توانند یک انجمن صنفی جامع را تشکیل دهند. از طرفی اگر قرار است انجمن صنفی استانی داشته باشیم و وزارت کار همه چیز را در قالب قانون کارگری ببیند در واقع این انجمن به معنای صنف است که فقط به معاش و بیمه و همه آنچه در بقیه صنوف اتفاق می‌افتد توجه دارد.

نیم نگاه

در حال حاضر نخستین اولویت ما برگزاری انتخابات داخلی هیأت مدیره است. یکی از فوریت‌ها درباره نحوه عضوگیری بر اساس مصوبات اساسنامه در روز مجمع خواهد بود. همچنین تأمین مکانی برای دفتر انجمن، پیگیری مراحل ثبت انجمن در اداره ثبت اسناد، باز کردن حساب، طراحی آرم برای انجمن و راه‌اندازی سایت و کانال از دیگر مأموریت‌های فوری هیأت مدیره است و بعد از آن به ساختار و تشکیلات انجمن باید توجه کرد و کمیته‌ها تشکیل شود. از جمله کمیته‌های مالی، حقوقی، بیمه و بازنشتگی و رفاهی و... که اعضای انجمن باید در این کمیته‌ها مشارکت داشته باشند.

درباره اینکه آیا تجربیات انجمن صنفی روزنامه نگاران ایران در اداره این انجمن تأثیرگذار خواهد بود، گفت: «برخی از اعضای هیأت مدیره انجمن صنفی

روزنامه نگاران باید از حقوق بچه‌های مطبوعات حمایت و به وضعیت حقوقی و مشکلات صنفی آنها رسیدگی کند چرا که قدرت انجمن، فائقه و قدرت یک جمع است. به هر حال در گذشته هم اگر انجمن صنفی روزنامه نگاران کار سیاسی انجام می‌داد به عقیده من اشتباه بود. انجمن شغلی باشد. چرا که روزنامه نگاری بیشتر تخصص و حرفه است و خبرنگار باید بتواند نخست کسب اطلاعات کند و سپس آزادی بیان داشته‌باشد بنابراین انجمن‌های صنفی روزنامه نگاری با انجمن‌های صنفی دیگر تفاوت دارد. انجمن صنفی روزنامه نگاران قبل از هر کاری باید بتواند از امنیت شغلی دفاع کند.

وی در ادامه می‌افزاید: «روزنامه نگاری تخصص است پس اشکالی ندارد اگر انجمن‌های صنفی بر اساس موضوع تخصصی داشته باشیم. این انجمن‌ها می‌توانند یک انجمن صنفی جامع را

انجمن قبلی راضی شده بودند که همان انجمن را بدون کار سیاسی ادامه دهند اما پذیرفته نشد و متأسفانه حاکمیتی که نتواند کار یک انجمن صنفی را تحمل کند من نگرانم که نتواند انجمن صنفی‌های دیگر را هم تحمل کند.

البته همه باید این را بپذیریم که سیاسی شدن یک انجمن صنفی هم حاکمیت را حساس می‌کند هم اختلاف درون صنفی پیش می‌آورد. همه می‌دانیم که الان دو جناح سیاسی در کشور فعال

است. اگر چند روزنامه نگار از این دو طیف در یک جا کنار هم قرار بگیرند به طور قطع از همان آغاز اختلاف وجود دارد اما اگر نگاه یک انجمن، صنفی باشد و انتخاب مدیریت نیز بدرستی انجام شده باشد یعنی فقط کسانی که صنفی فکر می‌کنند در مدیریت قرار بگیرند به اعضا یاد می‌دهد که سیاست را پشت در بگذارد و تمایلات صنفی را بالا بیاورد.

یک انجمن صنفی متفاوت

یک روزنامه نگار و مدرس روزنامه نگاری هم به دلایلی مایل به انتشار نامش